

Sygn. akt : WZ 23/06

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Edward Matwijów (przewodniczący)

SSN Wiesław Błuś

SSN Antoni Kapłon (sprawozdawca)

Protokolant Ewa Śliwa

przy udziale prokuratora Naczelnej Prokuratury Wojskowej płk. Stanisława Wójcickiego

w sprawie osk. płk. M. S. oskarżonego z art. 228 § 6 k.k. i innych, po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 6 czerwca 2006r. zażalenia obrońców oskarżonego na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 19 maja 2006r., w przedmiocie przedłużenia stosowania środka zapobiegawczego - tymczasowego aresztowania po wysłuchaniu wniosku Prokuratora

postanowił:

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

U z a s a d n i e

Wojskowy Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 19 maja 2006 r., postanowił przedłużyć wobec oskarżonego płk. M. S. stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres dalszych sześciu miesięcy, tj. do dnia 22 listopada 2006 r. z tym zastrzeżeniem, że aresztowanie zostanie uchylone, jeżeli oskarżony albo inna osoba w terminie dwóch miesięcy od uprawomocnienia się tego postanowienia złoży na rachunku

bankowym Wojskowego Sądu Okręgowego w W. poręczenie majątkowe na rzecz oskarżonego w kwocie 150.000 (stu pięćdziesięciu tysięcy) złotych.

Postanowienie to zostało zaskarżone zażaleniami obrońców oskarżonego płk. M. S.

I tak obrońca – adw. S. J. zarzucił :

„ 1) mający wpływ na treść zaskarżonego postanowienia błąd w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, że jedynym środkiem zapobiegawczym zabezpieczającym prawidłowy tok postępowania, jest areszt tymczasowy w wymiarze kolejnych sześciu miesięcy, podczas gdy w niniejszej sprawie jest wydany wyrok, postępowanie dowodowe jest zakończone i nie bardzo jest wiadome w jaki sposób płk M. S. mógłby lub miałby utrudnić dalsze postępowanie zważywszy, że jego udział w tym postępowaniu nie jest obowiązkowy;

2) niesłuszne zastosowanie izolacyjnego środka zabezpieczającego w sytuacji gdy jest już wydany wyrok, postępowanie dowodowe jest zamknięte i nie ma potrzeby stosowania tymczasowego aresztowania wobec płk. M. S., podczas gdy do zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania wystarczą inne niezolacyjne środki;

3) niesłuszne zastosowanie poręczenia majątkowego w kwocie 150.000 zł poprzez przyjęcie, że suma ta odpowiada możliwościom finansowym oskarżonego płk. M. S., podczas gdy będąc tymczasowo aresztowanym nie ma on żadnej możliwości zgromadzenia jakichkolwiek środków finansowych tym bardziej, że jego konta bankowe są zajęte na potrzeby niniejszego postępowania;

4) art. 5 ust. 1 pkt c Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez niczym nieuzasadnione przedłużenie tymczasowego aresztowania, podczas gdy aresztowanie jest środkiem zupełnie wyjątkowym, który stosuje się jedynie wówczas, gdy jest to absolutnie konieczne, a jego okres nie może być nadmierny i ściśle odpowiadać przyczynom, które były podstawą jego zastosowania. ”

W oparciu o te zarzuty tenże skarżący wniósł o „ ... uchylenie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego płk. M. S. i zastosowanie poręczenia majątkowego w kwocie 50.000 złotych oraz zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu i zastosowaniem dozoru przełożonego. ”

Drugi z obrońców – adw. F. B. w tzw. części merytorycznej swego zażalenia nie postawił zarzutów, wnosząc o „ ... uchylenie zaskarżonego postanowienia bądź jego zmianę przez znaczne obniżenie ustalonego nim poręczenia majątkowego oraz ewentualne zastosowanie zakazu wyjazdu za granicę oraz zatrzymanie w tym celu paszportu a także poręczenie osoby godnej zaufania, które to środki zapobiegawcze łącznie będą wystarczające dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania. ”

W uzasadnieniu zażalenia wywodzi m.in., że ustały w całości przesłanki przemawiające za dalszym utrzymywaniem najsurowszego środka zapobiegawczego i to na tak długi okres. Jego zdaniem nie może być obecnie mowy o obawie matactwa bądź utrudnianiu postępowania, ani zagrożeniu surowszą karą.

Oskarżony płk M. S. nie jest w stanie zapłacić ustalonej przez sąd kwoty poręczenia, bowiem sam nie posiada oszczędności, a rodzina i znajomi tak dużej kwoty nie są w stanie zebrać.

Na posiedzeniu obrońca adw. F. B. podniósł dodatkowo istnienie przesłanki z art. 259 § 1 pkt 2 k.p.k., przedkładając stosowne zaświadczenia o stanie zdrowia rodziny oskarżonego M. S.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenia nie są zasadne.

Na wstępie zauważyć się godzi, że zgodnie z art. 264 § 2 k.p.k. sąd pierwszej instancji był zobligowany do wydania postanowienia co do dalszego stosowania środka zapobiegawczego – tymczasowego aresztowania.

Z kolei słusznie przywołany przez ten sąd art. 258 § 2 k.p.k., wbrew temu, co podnosi w zarzutach pod pkt 1 i 2 w swoim środku odwoławczym obrońca adw. S. J., stanowi podstawę do dalszego stosowania omawianego środka zapobiegawczego, skoro płk M. S. skazany został na karę pozbawienia wolności nie niższą niż trzy lata. Sąd meriti widzi konieczność dalszego stosowania omawianego środka zapobiegawczego w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania wobec, teraz już urealnionej wyrokiem, grożącej oskarżonemu surowej kary.

Natomiast nietrafne jest stanowisko sądu pierwszej instancji, że za dalszym stosowaniem tymczasowego aresztowania przemawia też treść art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k., skoro oskarżony M. S. ma ustaloną tożsamość i stałe miejsce pobytu. Nie ma to jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy wobec istnienia – jak już wyżej wspomniano – przesłanki z art. 258 § 2 k.p.k.

Podkreślić jednak się godzi, że Wojskowy Sąd Okręgowy w W. w zaskarżonym postanowieniu skorzystał z instytucji tzw. warunkowego tymczasowego aresztowania określonej w art. 257 § 2 k.p.k. Sąd ten zakreślił termin do złożenia poręczenia majątkowego, a w razie jego złożenia w tym terminie tymczasowe aresztowanie zostanie automatycznie uchylone, bez potrzeby wydawania odrębnego postanowienia w tym przedmiocie.

Obaj skarżący zgodnie kwestionują wysokość ustalonej kwoty poręczenia majątkowego, sugerując bądź jej obniżenie do kwoty pięćdziesięciu tysięcy złotych (adw. S. J.) lub też znaczne jej obniżenie (adw. F. B.), motywując to, jak już było powiedziane, brakiem możliwości finansowych, tak ze strony oskarżonego, jak i jego rodziny i znajomych.

Należy zauważyć, że wysokość kwoty poręczenia majątkowego ma zabezpieczać prawidłowy tok postępowania w konkretnej sprawie, przy rozważeniu możliwości finansowych oskarżonego.

Jeśli chodzi o tę drugą przesłankę, to sąd meriti odniósł się do charakteru popełnionych czynów, a zwłaszcza rozmiaru uzyskanej przez oskarżonego korzyści z ich popełnienia, co – jak słusznie skonstatował ten sąd – nie pozostaje bez związku z możliwościami finansowymi M. S.

W niniejszej sprawie nie została naruszona Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, a w szczególności przywołany w pkt. 4 zażalenia obrońcy adw. S. J. jej art. 5 ust. 1 pkt c.

Zaskarżone postanowienie i te przepisy, o których wspomniano w uzasadnieniu sądu odwoławczego, w żadnym razie nie stoją w sprzeczności z wyżej wskazaną normą „ Konwencji... ”

Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do uznania, iż w sprawie zaistniała sytuacja przewidziana w art. 259 § 1 pkt 2 k.p.k., na co wskazywał na posiedzeniu obrońca adw. F. B. Nie kwestionując treści przedłożonych przez tego obrońcę

zaświadczeń lekarskich w przedmiocie stanu zdrowia rodziny oskarżonego płk. M. S., to zauważyć wypada, że są to zwykłe konsekwencje, niewątpliwie stresującej dla najbliższej rodziny sytuacji, związanej z przedstawionymi zarzutami i dalszymi etapami prowadzonego w tym przedmiocie postępowania przygotowawczego i sądowego.

Na zakończenie jeszcze uwaga dotycząca części motywacyjnej zażalenia obrońcy F. B.

W dużej mierze jest to kwestionowanie ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, co w jeszcze bardziej rozbudowanej formie znajdzie niewątpliwie swe właściwe miejsce w zapowiadanej przez tego obrońcę apelacji. Dla potrzeb rozstrzygnięcia kwestii przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania, podstawa zastosowania tego środka przewidziana w art. 249 § 1 k.p.k., a to materiał dowodowy wskazujący na duże prawdopodobieństwo, że oskarżony popełnił przestępstwa, w żadnym razie, w obecnej fazie postępowania karnego, nie został ani zdyskwalifikowany, ani nawet osłabiony.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.